

Monacum (Münich)

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

4 Fichier(s)

Les relations du document

Collection III. 2. Manuscrits par ville

[Augusta Vindelicorum \(Augsbourg\)](#) : cf. [Monacum \(Münich\)](#) *a pour relation ce document*

Présentation

Mentions légalesFiche : Laurent Capron (Centre Jean Pépin, UMR8230, CNRS-ENS-PSL) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
Contributeur(s)

- Capron, Laurent (édition scientifique)
- Cucciniello, Maria Laura (édition numérique)

Notice créée par [Laurent Capron](#) Notice créée le 15/05/2023 Dernière modification le 17/05/2023

- (59) *ἑγχειρίδιον*, habes *πλανήτας* 236, 7, τῇ 10, om. τὴν 11, ἠνρεῖθησαν 12, ὑπομνήματι (ὃ add. A²) παρὰ τοῖς ἀστρονόμοις 237, 8, φορτίων 12, διδασκάλων 238, 19, διηρημένοις καὶ διαιρούς 239, 1, ἐμφαίνον τοῖς ἐπιστήμασι 5, ἰδίᾳ 244, 11, κατὰ συνᾶφῃ 14, διαγωνίου 246, 22, ὥς ἐγ' ἴσται ποτὲ δόξε σοι 249, 6, γλώσση δὲ φθογγος 255, 14, et in U cum ab initio exstiterit 249, 11 τὸ διὰ πάντα γίνεται σύστημα, deinde additum sit ἢ post τὸ in textu et συμφωνία in margine, Ambr. transscripsit τὸ συμφωνία ἢ διὰ πάντα γίνεται σύστημα. cf. Amsel-Studem. p. 127.
- (60) De eod. Ambr. J 30 ord. inf. qui continet AQ. aliosque libellos vide Jahn p. XLVII 3.
- (61) Ambr. J 89 inf. chart. fol. S. XVI continet AQ., Arx., Ptol. huius quae Studemund comparavit, ea ex eodem codice transcripta videbantur atque (59) Ambr. quem modo descripsimus. (Amsel l. l.) ergo hic quoque sua petivit ex codice Bessarionis U.
- (62) Ambr. S 133 sup. continet Gaudentium latine versum. ad locum p. 340, 4 notavit Studemund, quae adscripserit N mg., ea exstare etiam in versione Ambrosiana. vide an haec scripta sit a Georgio Valla, cuius erat ille N.
- (63) Monacensis 29. ch. fol. S. XVI. Procli schol. Theonis expositio ar. et mus. Hardt Catal. I 162.
- (64) Monacensis 98. ch. fol. S. XVI continet Pselli eodem fere libros atque (19) Esc. Φ III 1 et (26) Laur. 58, 2. Hardt I 513.
- (65) Monacensis 104, chart. fol. S. XVI scriptus Venetiis 1552 a Francisco Cladio. insunt AQ., Bry., Ps. Eucl., Eucl., Arx., Alypius, Gaud., Nicom. I. II. in versibus autem huius partis fini adscriptis cum praedicetur Bessarionis liberalitas, opes huius codicis facile credas haustas esse e libro U, quem ille ἀριστον dicit καὶ οὐνεύπερον. congruit etiam doctrinarum ordo (nisi quod tres libellos addit U) et congruunt lectiones. nempe idem est *ισαγoges polyonymae titulus* eademque sunt lectiones *τὰς τῶν συγγραμμάτων ἔχον* et ordo partium p. 179, *παρατίθεται*

180, καὶ αὐτῶν (ita Mon.) 181 et cet. (cf. Par. quem (65) numeravi 114). congruunt lectiones et in Euclidis sectione atque Zosimo subscripto, quae autem correctae sunt in U, ea Cladius invenit correctae. transgressus ad Gaudentium repetere possum quae de locis Bononiensis et Ambrosiani cum U concinentibus rettuli, et e Nicomacho quae enotata sunt pariter in hunc Mon. quadrant (adde ὕδραύλους 243 correctum in ὕδραυλα). filius igitur hic quoque est codicis Rhosi. in minoribus quidem rebus hic M, qui filiorum videtur esse ortu minimus (cf. res in Euclide correctas) nonnunquam a Uen. Ambr. Bon. recedit, ut φορτίω 237, διηρημένον καὶ διεσπός 239, 1, δυεῖν 18, ὄντο 19, κινουμένον 241, 22 et sim. 242, 3).

Post Nicomachum adscripsit aliquis ἐξισώθη τῷ ἑαυτοῦ πρωτοτύπῳ ὥς ἦν δυνατόν. manus videtur esse eadem quae in Aristide multa correxit in mg. appposito ἴσς. — in fol. autem 239 ab eo qui ipsum librum scripsit invenis addita: ἐνετίησιν ἐξεγράφη διὰ χειρὸς φραγγίσκου κλαδίου τοῦ κρητός· ἔτι ἀπὸ τῆς θεογονίας α^ω φ^ω νβ^ω, νοεμβρίου ὀγδόῃ φθίνοντος. ὁ γράψας ὥς ἀπὸ τῆς βίβλου.

ἔμπλεον ἑλλαδικῶν χαρίτων βίβλον εἴ με καθέξης,
γνοίης ἂν μουσέων εὐτονον ἁρμονίην·
φεῦ, ἦν βησσαρίων ὁ πολὺς μὴν, οἶδας ὃν ἀνδῶ,
πᾶσι χαριζομένην λειπέ με μουσοπόλοις.
ἄσμένως ἄλλὰ δέχεν, φίλε μουσῶν· τῆς δὲ γὰρ αἰεὶ
τερπώλην κραδίη γενόμενος κομίσῃ.

Alia manu scripta exstat in altera codicis parte fol. 289 hormasia¹ illa, quam habes infra in p. 421, et canon hypolydius sonos 25 comprehendens. hunc ter adhuc expressum² repetivissem, nisi e Vaticano meliora sub-

¹ Hic sonorum ordo primum editus est a Zarlino *Sopplimenti musicali* (Venet. 1588) e codice Michaelis Sophiani da Scio (Sophiani Chii † 1565). cf. Fétis, *Mémoire sur l'harmonie simultanée* 1858. Ruelle *Archives* III, II 530.

² Vincent *Notices* XVI, 2 p. 258. Tzetzes *Über die altgriech. Musik in der christl. Kirche*. München 1874. p. 101. Ruelle *Archives* III, II 607.

- (65) *sidia* accessura sperarem. nunc id dico, χ significari quinque sonos chromaticos inter genus diatonum intercalatos, ϕ referendum videri cum Tzetze (quem citavi in annot.) p. 102 ad $\phi\theta\phi\phi\phi$. hos autem quinque sonos a Vincentio nulla arte critica tractatos rectene Ruelle p. 535 referat ad sonos phrygios reliquo ordine acutiores, melius iudicabit qui Vat. 192 adhibuerit. sequuntur in Mon. fol. 290 ea, quae Vaticani 192 librarius e Theone et Bacchio excerpserit. nam docetur, quid Thrasyllus de secundo canone (c. 35. 36) et de analogiis (arithmeticam dico geometricam harmonicam) et de limmate praeceperit (Theo c. 35—36. 33—34), sequuntur sententiae Bacchii § 44—49, 11—12, quas Ruelle p. 609 e cod. (16) Escorialensi publicavit. et facile perspicitur hunc librum suum petivisse e cod. Vat. 192. eadem enim, quae ille, et peccat et omittit in Theone 88, 21. 89, 19. 90, 2. 85, 20. 24. 86, 9. et si quid ibi male scriptum erat, ipse pravam exhibet lectionem, ut $\pi\alpha\sigma\iota\upsilon$ 87, 17, $\delta\iota\alpha\sigma\iota\alpha\iota\omicron\nu\lambda\eta\mu\mu\alpha$, numeros 86, 8. 16. 16, $\pi\acute{o}\varsigma$ pro $\tau\acute{o}\iota\varsigma$ 86, 17. Bacchii quoque doctrinam inde fluxisse vides ex illo $\lambda\acute{\upsilon}\delta\iota\omicron\varsigma\ \pi\acute{o}\varsigma\omega$ (Ru. ann. f.) et ex ipso sententiarum ordine. peccavit autem qui haec transscripsit in $\tau\acute{\alpha}\sigma\iota\varsigma$ (Ru. an. b), $\tau\epsilon\tau\eta\mu\epsilon\tau\acute{o}\nu\omega$ (g), quae tamen de tono hypodorio omittit Escor., ea exhibet Mon. plenior Escorialensi idem est in § 6 (exc. ex B. 11), nam quinque symphoniarum signa exhibet sicut Vat. (vide infra). diagramma autem tonorum omittit. — denique idem, qui priorem codicis partem probaverat, videtur hic quoque ascripsisse $\xi\zeta\iota\sigma\acute{\omega}\theta\eta\ \tau\acute{o}\ \delta\alpha\upsilon\tau\omicron\delta\ \pi\rho\omega\tau\omicron\rho\acute{\upsilon}\pi\omega$. sequitur Hephaestionis enchiridion a tertio librario scriptum. — cf. cod. 16. 36. 149^a. Catal. Hardt I p. 551 et Jahn in A.Q. LH. diligentissime excussit mihiq. schedulas liberaliter commodavit H. Deiters.
- (66) Monacensis 159. bomb. fol. S. XIV. Laertius Diog. prooemium. alia Sextus Empir. adv. mathem. Hardt II 186.
- (67) Monac. 193. chart. fol. S. XVI A. Darmari cum corr. marg. Ptolemaei harm. ad III 16. — Hardt II 263.

Monac. 200. chart. fol. S. XV—XVI. Aristotelis phys. (68) auscult. al. Ptolemaei harm.—III 13 cum scholiis. interlin. ἔξεις (περὶ τῶν ἐν ἀρμονίᾳ κριτηρίων cap. titulus) οὐ ψυχρότης ἢ θερμότης ἀλλὰ πληξίς φωνητική. cf. Barb. II 86. insunt et schol. marg. ὅρος ἀρμονικῆς. ὅρος ψόφου. ἀκοή ὅλη λόγος εἶδος αἴτιον, omnia redeunt in Barb. H. II 333.

Monac. 215. chart. 4°. S. XV. (signavi O). prior pars (69) a Michael Lygizo eleganter scripta continet Ptolemini Enneades. altera pars crassa arundine et alia manu minus bene scripta repetit libellos Veneti VI 10 eodem ordine dispositos. et in Aristidis diagrammatis contextuque eos inter se consentire docui in Fleckeiseni *Jahrbücher* 1890, 684. in Bacchio quoque omnia concordare (ἀπέσχατον, ἀπόμεσον, συμπλέκεται, ἐκφώνησιν, ἐπίτρυγον, τεθρήνω, etiam orthographiam οὐθέν et iota subscripta) docui in Bacchio Arg. 1890 edito p. 27. omisit autem librarius signum — 293, 18, scripsit —v netae signa 294, 6, desiluit a voce μιζολυδίου 303, 11 ad eandem 14, et a μέσον 307, 16 ad idem 19, omisit signa CC 297, 14, unde facile filios (ut Par. 2532) agnosces et nepotes. hymnos, si placebit, ipse comparare poteris et hac in tabula II et in Bellermanni editione tab. I exaratos. (filios puto Par. 2532. 2458. Berol. 1555; eiusdem est familiae Par. 2460). — Argentorati 1890 ipse excussi. — H. II 418. Bellermann Hymni 9. 18. Caesar *Grundzüge der Rhythmik* 37. Jahn AQ. LIII.

Mon. 301. ch. 4°. S. XVI (A. Darmari), Nicom. II (70) H. III 234.

Mon. 361 (olim Augustanus) ch. fol. S. XIII. (Eu- (71^a) clidis varia.) Aristoteles probl. XIX 1ss. Theodori Sophiani astrol. et musica, sectio 2. est vero sumptum ex Ptolemaei arte harmonica II 1 et 2. Ptol. I. III. H. IV 45.

Mon. (olim Augustanus) 403. ch. fol. S. XV. Theonis (71^b) arithm. et mus. Pselli animae gener. H. IV 246.

Mon. (Ang.) 418. ch. fol. S. XVI (A. Darmar. 1564). (72) AQ. Caesar 38 (Marburg 1861) similem hunc dicit (44) Lipsiensi et (65) Monacensi. H. IV 246.

Mus. script. ed. Jan.

d